

این ملت ، خودش هست که به خودش ، قانون اساسی میدهد

ملت نمیتواند به خودش يك قانون اساسی بدهد که در آن، خودش را از « اصل بنیادگذار قانون اساسی، واصل تغییر دهنده قانون اساسی» ببیندازد . اگر چنین تناقضی در قانون اساسی باشد، آن قانون اساسی، به خودی خود، باطلست ، و نیازی به آن نیست، که کسی آنرا براندازد. پیش فرض هر قانون اساسی، آنستکه ملت، تنها قدرتیستکه خود به خود قانون اساسی میدهد، و طبعاً مبداء هرگونه قانونگذاریست. و ملتی که خود به خود ، قانون اساسی دیگر میدهد، نام این کار، براندازی نیست. ملت، خود را برنمیاندازد ، بلکه قانون اساسی دیگری می نهد ، تا بیشتر به موجودیت ملی خود برسد. و این قدرت را، همیشه برای خود نگاه میدارد، و در صورتیکه ، چیزی بنام قانون اساسی گذارده شود، که این قدرت را، به شیوه ای، نفی و لغو و یا خدشه دار کند، آن قانون اساسی، خودش را باطل میسازد. هم قانون اساسی مشروطه، و هم قانون اساسی حکومت اسلامی، واجد چنین تناقضی بوده و هست . این اراده سیاسی ملت ایران است که « فوق هر قانون اساسی » قرار دارد. برای اراده سیاسی ملت ، « موجودیت ملت ایران » که بقای خود را میطلبد، مبداء و اساس هر تصمیم گیریست، و فراتر از این، هیچ مرجعی نیست. ملت ایران، با اراده سیاسی اش، بایستی « موجودیت ملت ایران را در کُلش » به عنوان « برترین اصل قانون اساسی » بپذیرد . « موجودیت و بقاء ملت ایران »، که فقط بر پایه « فرهنگ اصیل ایران امکان پذیر است، برترین اصل قانون اساسی حقیقی است. اگر اصلی برضد این برترین اصل، در قانون اساسی باشد، آن قانون اساسی، باطلست. هر انتخابی، استوار بر پذیرش « موجودیت ملت ایران، به عنوان » برترین اصل « است، و

اگر انتخابات، در راستای چنین پذیرشی نباشد ، امتناع از انتخاب، نشان اراده سیاسی ملت است، که موجودیت ملی خود را « پیش از هر قانونی» میخواهد . هر قانون اساسی که در ایران ، فاقد این برترین اصل باشد ، فاقد اعتبار است .